

Forfatter: Worm, Jacob

Titel: . - [1968]

Citation: Worm, Jacob: ". - [1968]", i Worm, Jacob: . - [1968], udg. af ERIK SØNDERHOLM , [1968]-1994, s. 207. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-worm01val-shoot-idm140677732629392/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: . - [1968]

til at hengive sig til drik og frådseri og svække sit såre rænkefulde legeme med alle slags lækkerier og luksus indtil døden. I mellemtiden sønder rives, bringes i vanry, udsuges, plyndres, svækkes, udtømmes det såre ulykkelige og hjemsogte fædreland af disse højt hæslige røvere, brødre af brandstifterselskabet de la Brosse på den mest ynkelige måde. Giv agt, o himmel, hævn, straf, gengæld disse troløse forrædere, hemmelige fjender, udryd fædrelandets bitre rødder! Hør, beder jeg, I himmelske guder, den sukkende fromhed, sørg over retfærdigheden, der er fordømt til evig landflygtighed, føl smerte over den landflygtige klogskab, sørg over den svindende oprigtighed, og begræd med bitre tårer de godes udplyndring og endelig ødelæggelsen af hele det kæmpende fædreland (omend tavst smigrende). Til visse ærgrer jeg mig, skammer mig, viser fortrydelse og væmmelse ved yderligere at bøje knæ for disse helvedes plageånder og afgudsbilleder, fremlokket fra selve underverdenen, som sidder ved Jeroboams riges tor og styrepind, og i lang tid dvæle ved enten at opregne eller vurdere dem! Hvad? Jeg hører her, at afgudsbilledet for havesyge og lyst til gaver på denne måde påtager sig at beskytte forholdet og sin sag, fordi tilbederne af dette afgudsbillede foregiver, at de er berøvet eget underhold og tvunget til alt for store krav og pålagte skatter til at sælge gejstlige, borgerlige, militære embeder til dem, der byder. Men vi vil ikke afgøre denne vor trætte, vi lader derfor vor sag uafgjort, påmindet af det paulinske ord: Man skal ikke gøre ondt, for at der kan komme godt deraf. Romerbrevet III, vers 8.

Thesis XIX.

Nu flytter vi vor fod til Jeroboams økonomiske eller hjemlige afgudsbilleder, som er forskelligartede, men især krænkelse af ægteskabsbåndet, besmittelse af legeme og sjæl med hor og løse forbindelser, hvorved Gud ægges til uforsonlig vrede. Kong Jeroboam selv har fordærvet sig og hele kongehuset med en afskyelig plet, udsat fædrelandet for den yderste fare, da han næppe er på højde med eller i stand til at overvinde fjenderne, eftersom hæren naturligvis på grund af den art

par aut sufficiens, Exercitu nimirum ob id genus flagitia,
 diris quasi devotâ. Hinc fit, ut multarum Litaniarum et
 402 Supplicationum publicarum promulgationes juxta Lite-
 ram (non Spiritum) severius inunctæ DEO minimè placeant,
 quippe qui cultu delectatur mundo, et immaculato:
 405 Jacob: I. v: 27. non tamen è Templo in Lupanar se sub-
 ducere Principe dignum censetur. Exemplum gravissimi
 in Principem adulterum supplicii exstat Num. XXV. v: 8.
 408 14.

Thesis XX.

Pergimus denique ad Idola Jeroboami in Bethel collocata,
 411 hoc est Ecclesiastica, quæ Ecclesiam DEI valdè infestant.
 Sunt autem hæc Idola: Pontifices et Rabbini Judæorum,
 quorum quam plurimi sunt tepidi; nonnulli avari et *δωροπράται*
 414 non DEO ministrantes, Ministrisque Regiis non secus ac
 Parasiti et Falpones dolosi, qui caudam vulpinam ad cujus-
 vis non modo sensum sed etiam vultum et nutum vibrare
 417 norunt. Duplicia autem heic ostendimus Idola, Vocationis, et
 Administrationis. Papæ, Pontifices Israelis, sepositâ Eccle-
 siarum cura et custodiâ, quæ potissima ipsorum officii pars
 420 est, in novam nobilitatis formam ac metamorphosin mu-
 tati, alienis, ut Cornix Æsopi, gloriatur plumis, Magistra-
 tus Titulam sibi falsò arrogantes contra monitum
 423 CHRISTI Luc: XXII. v: 25. 26. quasi non idem esset
 Jure Divino Præbyter et Episcopus. Unde quæso Diver-
 sitas Graduum [existit] Ordine Ecclesiastico? Audi Hiero-
 426 nimum in Cap: I ad Tit: Antequam, inquit, Diaboli in-
 stinctu, dissidia, in Religione, fierent, communi Præby-
 terorum consilio Ecclesiæ gubernabantur; postquam verò
 429 unusquisque eos, quos baptizaverat, suos spectabat esse,
 non CHRISTI; in toto orbe decretum est, ut unus ex
 432 Præbyteris electus superponeretur cæteris, ad quem
 omnis Ecclesiæ cura pertinebat, ut Schismatum semina